

самоуправе и између органа јединица локалне самоуправе; 6) о забрани рада политичке партије или невладине организације; 7) о изборним споровима и споровима у вези са референдумом који нијесу у надлежности других судова; 8) о сагласности са Уставом мјера и радњи државних органа предузетих за вријеме ратног и ванредног стања; 9) врши и друге послове утврђене Уставом“ (члан 149. Устава).

Уставни суд врши и тзв. конкретну контролу појединачних правних аката (заштита *in concreto*), односно штити људска права и основне слободе у поступку по уставној жалби. Тиме се, по узору на њемачки и аустријски модел успоставља далекосежно уставно судство. У овом поступку Уставни суд може укинути било коју пресуду донесену од стране редовних судова у Црној Гори, укључујући и пресуде Врховног суда Црне Горе, као и други појединачни акт донесен од стране другог овлашћеног тијела, ако утврди да тај акт крши уставна права и слободе грађана.

Изузетно, Уставни суд, у поступку по уставној жалби може наредити да се обустави извршење појединачног акта до доношења коначне одлуке на захтјев подносиоца жалбе, уколико подносилац жалбе учини извјесним наступање неотклоњивих штетних посљедица. На овај начин, у поступку по уставној жалби, остварује се и превентивна улога Уставног суда.

Због великог броја уставних жалби, након увођења института уставне жалбе Уставом из 2007. године, Уставни суд се све више „удаљава“ од своје класичне надлежности, апстрактне контроле закона и других прописа. Преглед примљених уставних жалби у периоду од 2007. до 2013. године, показује да је број изјављених уставних жалби у сталном порасту. Због „популаризације“ института уставне жалбе (које у укупном броју уставносудских предмета чине око 85%) и ограничених кадровских капацитета (недовољан број уставносудских савјетника), Уставни суд се суочава с великим бројем неријешених жалби.

У циљу разграничења „специфичног уставног права“ од „обичног законског права“, Уставни суд постепено развија низ конкретних правних ставова, уз уважавање доктрине уставносудске „уздржљивости“ у испитивању уставности судских одлука. Приликом оцјене оспорених судских одлука, Уставни суд, у границама своје уставне надлежности, у својој досадашњој пракси ограничавао се само на укидање судских одлука у којима је дошло до повреда Уставом зајемчених права и слобода и права из Европске конвенције. Наравно, Уставни суд своју праксу заснива на релевантној пракси Европског суда за људска права. Са тог становишта у поступку по уставној жалби, остварује се и превентивна улога Уставног суда, јер из одредбе члана 35. став 1. Конвенције произилази да Суд може узети предмет у поступак тек када се исцрпе сви унутрашњи правни љекови. Према Резолуцији Одбора министара Савјета Европе, са допунске – 994. сједнице од 9. маја 2007. године, Црна Гора се сматра чланицом Конвенције, с дејством од 6. јуна. 2006. године тј. од проглашења